

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΩΡΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

«Εγώ τοὺς ἐμὲ ἀγαπῶντας ἀγαπῶ καὶ οἱ ζητοῦντές με ἐνωρίς θέλουσι με εὐρεῖ. (Παροιμ. ἡ. 17.)

«Ἀπὸ τῆς δεκάτης πρωινῆς ὥρας τῆς Πέμπτης (2 Δεκεμβρίου) εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπεν ὅτι ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν ἀνεψυγμένον καὶ χρυσοῦν θρόνον στηριζόμενον εἰς χρυσᾶς στήλας, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, εἶπε, δὲν βλέπω ἀκόμη, διότι δὲν ἦλθεν ἔτι ὥρα.

«Ὅλην τὴν ἡμέραν διήλθεν ὀμιλῶν περὶ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς εἰς αὐτὸν μεγάλης ἀγάπης του.

«Τὸ ἑσπέρας ἐκάλεσε τὴν μητέρα, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς του πλησίον τῆς κλίνης του καὶ εἶπε: «Εγὼ σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ σεῖς με ἀγαπάτε;» Ὅλοι μετὰ δακρύων ἀπεκρίθησαν· «Ναί, Μιλτιάδη, σὲ ἀγαπῶμεν.» Λοιπὸν σὰς παρακαλῶ, ἄς ψάλλωμεν ὄλοι μαζί τὸν ὕμνον «Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός.»

1.

Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός
Αὐτός με ὀδηγεῖ,
Μὲ τρέφει πάντοτε αὐτός,
Τί θέλω φοβηθῆ;

2.

Μὲ φέρει ὁ καλὸς Ποιμὴν
Εἰς τρωφερὰς βοσκάς,
Καὶ μοῦ ποτίζει τὴν ψυχὴν
Εἰς ζωντανὰς πηγὰς.

3.

Ἐὰν διέλθω δὲ ἐγὼ
Θανάτου τὴν σκιάν,
Στὴν ῥάβδον σου θὰ στηριχθῶ
Μ' ἀνέκφραστον χαρὰν.

4.

Καὶ ὅταν δὲ τὸ σῶμά μου
Ἰπὸ τὴν γῆν ταφῆ,
Θέλ' ὑψωθῆ τὸ πνευμά μου
Μὲ σὲ νὰ δοξασθῆ.

«Ἀφοῦ ὁ ὕμνος ἐτελείωσεν ἠσπάζθη τὴν μητέρα του, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς του, καὶ κοράσιόν τι ὕπερ μένει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, καὶ εἶπεν, «Εἶθε νὰ ἴδῃτε καὶ σεῖς με τοὺς ὀφθαλμούς σας τὸν Κύριον, ὅπως ἐγὼ τὸν βλέπω τώρα, ἔλθετε δὲ καὶ πάλιν νὰ σὰς φιλήσω, διότι ὁ ἀσπασμὸς οὗτος εἶναι ὁ τελευταῖος ἐπὶ τῆς γῆς.» (Ὅλοι κλαίοντες τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπον, «Διατί, Μιλτιάδη, λέγεις τοῦτο;» Ἐκεῖνος χωρὶς νὰ παραχθῆ καὶ χωρὶς νὰ δακρύσῃ ἀπήντησε, «Διότι βλέπω ὅτι ὁ Κύριος ἤρχισε νὰ με προσκαλῆ.»

«Μετὰ τινὰς στιγμάς σιωπῆς εἶπε, «Τώρα σιωπήσατε, διότι πλησίον μου εἶναι τις καὶ πιστεύω ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χρι-

στός καὶ περιπατεῖ ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ περιπατῶ, δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὴν κλίνην, πηγαίνει ὁ Κύριος ἐμπρὸς καὶ ἐγὼ τὸν κρατῶ ὀπίσθεν καὶ τὸν ἀκολουθῶ.» Ἰστε τὸν ἠρώτησαν οἱ ἀδελφοὶ του, «Μήπως φοβεῖσαι Μιλτιάδη;» «Ὅχι» ἀπεκρίθη, «ἀφοῦ ὁ Κύριος εἶναι πλησίον μου, πῶς νὰ φοβῶμαι;» καὶ ἤρχισε μετὰ διακεκομμένην φωνὴν νὰ ψάλλῃ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ὕμνου τὰς λέξεις, «Στὴν ῥάβδον σου θὰ στηριχθῶ μ' ἀνέκφραστον χαρὰν.»

«Ἐπειτα συνωμίλησαν πάντες περὶ τῆς ὥρας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας, ἤτις περιμένει τοὺς πιστοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔλεγε δὲ ὅτι αὐτὸς θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν ὥρασαν ἐκείνην πόλιν, καὶ παρεκάλεσε τοὺς ἀδελφούς του νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ πλησίον του, ἕως οὗ κοιμηθῆ ὄλιγον. Ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτησεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ μόνον ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Μιλτιάδου ἠκούετο.

«Τὸ μεσονύκτιον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πολὺ δυνατὰ ἐφώνησεν, «ἐνίκησα, ἐνίκησα.» καὶ ἐζήτησε τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του ἤτις ἐκοιμάτο· τὴν ἐξύπνησεν, διότι ἐπιμόνως τὴν ἐζήτηει, καὶ ὅτε ὑπῆγε πλησίον του τῆς εἶπε, «Πολυξένη μου, πόσον σὲ ἀγαπῶ! Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω! ἤξευρε δ' ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος νικητὴς καὶ ἔλαβα τὸ πρῶτον βραβεῖον!»

«Καὶ πάλιν ἤσυχασε μέχρι τῆς 2 1/4 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτε με φωνὴν σιγαλὴν καὶ ἐξησθηνημένην προσηυχῆθη λέγων, «Κύριε Θεέ μου, δός μοι δύναμιν, διότι ἀκόμη ἔχω ἀνάγκην »τῆς βοήθειας σου». Ἐγὼ τώρα βλέπω τὸν οὐρανὸν καὶ εἰ-» ξεύρω ὅτι θὰ ἔλθω ἐκεῖ, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ἐκεῖ ὅπου θὰ »πάρῃς ἐμὲ, νὰ ἔλθουν καὶ τὰ ἀδελφάκια μου καὶ ἡ μήτηρ »μου καὶ ὄλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μας· ταῦτα σὲ ζητῶ Κύ-» ριε διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· Ἀμήν.» Καὶ ὑψώσας τὴν φωνὴν του ἐπρόσθεσε, «Ποῦ, θάνατε, τὸ κέντρον σου; ποῦ ἄδῃ, ἡ νύκ σου;»

«Μετὰ ταῦτα αὐτὸς μὲν ἔμεινε βεβουισμένος, οἱ δὲ ἄλλοι προσηύχοντο παρὰ τὴν κλίνην του, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς προσευχῆς των ἤκουσαν αὐτὸν λέγοντα, «Ἀμήν Κύριε,» καὶ ἤρ-» χισε νὰ ὀμιλῆ ὄχι πλέον πρὸς τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλ' εἰς ἀόρατα πρόσωπα καὶ ἔλεγε, «Κύριε, σὰς παρα-» καλῶ, ἀνοίξατε τὴν θύραν ὀλίγη ὥρα, διότι εἰς τὰ πλάγια εἶ-» ναι πολὺ μεγάλη φωτιὰ.» «Ἐλθετε, ἔλθετε, μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ »πηγαίνω ἐμπρὸς, τρέξατε καὶ σεῖς μετ' ἐμοῦ,» καὶ μετ' ὀλιγον, »Καὶ τώρα, Κύριε, δέξου τὸ πνευμά μου εἰς τὰς ἀγκάλας σου.»

«Ὅτε δὲ ἔλεγε ταῦτα ἡ ὥρα ἦτο ὅ πρωινὴ τῆς Παρασκευῆς (3 Δεκεμβρίου) καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ἤνοιξε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ μὴ ἰδὼν τὸν μεγαλείτερον ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, ὅστις ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ δω-» ματιοῦ, εἶπε, «Μήτηρ μου, ποῦ εἶναι ὁ Κωστής; Θέλω νὰ τοῦ εἶπω κάτι τι.» ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ ὁ ἀδελφός του ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐτελείωσε.»

Τοιοῦτοι, φιλε ἀναγνώστα, εἶναι οἱ καρποὶ τῆς πρώιμου πί-» στευς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον αὐ-» τοῦ. Εἶθε οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ μικροῦ Μιλτιάδου νὰ δη-» γήσωσι καὶ σὲ εἰς τὸν αὐτὸν Σωτῆρα, ὅστις μόνος ἐνισχύει τοὺς δούλους νὰ ζῶσι βίον ἅγιον ἐν τῷ κόσμῳ καὶ θριαμ-» βεύσῃ κατὰ τοῦ ἐσχάτου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, — τοῦ θανα-» τῶν· Ἀμήν.

Ἡ «Εφημερίς τῶν Παίδων» συμπαθεῖ μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ μικροῦ Μιλτιάδου, ἀλλὰ χαίρει, διότι διὰ τοῦ θανάτου του ἐπεσφράγισεν ὅτι πολλάκις ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν σελίδων τῆς, τὴν δύναμιν δηλονότι τοῦ Εὐαγγελίου ἐπὶ τὴν καρδίαν, τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον τοῦ πιστοῦ.

Σημ. Ὁ νεανίσκος ὁ ἀποτελῶν τὸ θέμα τῆς σελίδος ταύτης ἦτο 15 ἐτῶν καὶ ὅ μηνῶν τὴν ἡλικίαν, υἱὸς εὐπειθέστατος, ἀδελφός φιλοσοφικότατος καὶ μαθητὴς τοῦ σχολαρχεῖου ἐπι-» μαλέστατος, διαγωγῆς δὲ ἀνεπιλήπτου· ἀπέκτησε δὲ τὴν εὐ-» σέβειάν του τόσον ἑνωρὶς διὰ τῆς μελέτης καὶ ἀκροάσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.